

Matbiten

Basim var en snill gutt. Hans far var en rik mann, og han kjøpte alt det gutten hans ønsket. Derfor visste dessverre ikke Basim noe om hvordan de fattige og trengende hadde det.

En dag da Basim var på vei til fotballbanen, ble han jaget av en hund. Han løp så fort han kunne for å komme unna hunden, men til slutt løp han inn i en trang gate. Det var da han snublet i en stein og falt så lang han var. Da han åpnet øynene, så han en dame og en gutt som var like gammel som ham. De la bandasje på såret hans og tok seg av ham. Det var Mohammad og hans mor. Etter at de hadde reddet Basim fra hunden, bar de ham med seg hjem. De vasket sårene i ansiktet hans. Basim takket dem, men ble overrasket over hvor enkelt de levde.

Om kvelden serverte de litt mat. Basim kjente en klump i halsen. Han klarte ikke å svelge en eneste matbit.

Neste dag tok han med seg mat som hans mor hadde laget, til Mohammads hus, og spiste den maten med dem. Det Basim gjorde, var veldig snilt. Han var en godhjertet gutt. Han fulgte faktisk disse ordene til vår mester ﷺ: «Han som tilbringer natten god og mett mens hans nabo ved siden av ham er sulten, enda han vet om det, har ikke trodd på meg!»

« مَا آمَنَ بِي مَنْ بَاتَ شَبَعَانًا وَجَارُهُ جَائِعٌ إِلَى جَنْبِهِ وَهُوَ يَعْلَمُ بِهِ »

